

ligste Punkter lukke af for denne Kilde til Vækst. Med Rette gjorde dernæst den højtærede Minister ogsaa opmærksom paa, at samtidig med, at vi have haft denne Vækst i Indtægterne, har der været en tilsvarende Vækst i Udgifterne. Imidlertid, jeg skal se bort fra alt dette, ogsaa fra, at vi delvis lukke for denne Hovedkilde til vore Statsindtægter; og jeg skal blot se paa, om der er Udsigt til, at de indirekte Skatter, vi beholde tilbage, ville vokse. Spørger jeg saa om: Hvad er det, vi i en meget væsentlig Grad skyldte vore Statsindtægters Stigning i de sidste Aar? saa tror jeg, Svaret vil blive: Det er ikke mindst den Bestræbelse, der i de sidste Aar har været oppe for at drage fremmede Penge her ind i Landet. Det er ikke smaa Beløb, det drejer sig om. Skattekommissionen fortæller os i en af de sidste Oplysninger i Bilagene, hvor meget man i Slutningen af det sidste Aarhundrede, blot i de 9 sidste Aar inddrog af fremmede Penge. Det var den Gang Konverteringen af Statslaanene vi brugte som Fangarme, og Skattekommissionen oplyser os her om, at allerede den Gang var ikke mindre end 200 Mill. Kr. af fremmede Penge gaaede her ind i Landet eller rettere sagt: Forskellen imellem, hvad vi havde til gode i Udlandet, og hvad vi senere kom til at skyldte til Udlandet, voksede i de 9 Aar med 200 Mill. Kr. Og siden den Tid, i de 6 Aar, vi have haft af dette Aarhundrede, have vi vedtaget Hypotekbankloven netop med dette Maal af trække fremmede Penge ind, og vore Banker, vore private, vor Stat have gjort sit dertil, har ment, at det gjaldt om at skaffe Landet billige Penge ved at trække fremmede Penge ind i Landet. Det er derfor sikkert atter ikke Millioner, men snarest Hundreder af Millioner, der ere trukne ind i Landet siden Aar 1900.

Om det er en Fordel for Landet, at det har faaet disse mange fremmede Penge, afhænger ganske af, om det er produktive Foretagender, de ere satte i. Det er et Spørgsmaal, som det var interessant at faa undersøgt af Nationaløkonomer. Jeg skal derfor kun ganske løst røre ved det Forhold, for mig er Hovedsagen for det Spørgsmaal, jeg her er inde paa, ikke det, hvorvidt det har været til Fordel eller ej, men for mig er det blot om at gøre at slaa det sikre fast, og det sikre er, at vi have bragt Hundreder af Millioner i Omløb her i Landet, som have givet Fortjeneste og skabt Forbrug, Forbrug, som atter har skabt Staten Indtægter. Det er det sikre

derved, og det usikre er derimod, om en saadan Dragen Kapital ind i Landet, er noget, vi kunne vente at fortsætte med, og om det overhovedet er noget, vi kunne ønske at fortsætte med, hvilket sidste afhænger af, om den har skabt produktive Foretagender.

Jeg vil der kun tage et ganske enkelt Eksempel, fordi det her ligger lige for Haanden. Der er ingen Tvivl om, at de mange fra Udlandet inddragne Millioner, der have været i vore Banker, staa for en stor Del bagved det store og i og for sig meget tiltalende Byggeri her i København, som man kan glæde sig over, hvis det er sundt og godt. Dette har bragt — det vide vi i hvert Tilfælde — bedre Lejligheder, flottere Butikker, bedre Forretningslokaler, men det har i meget lille Maal skabt ny Udbytte givende Goder for Byen eller Landet, og det turde derfor være et Spørgsmaal, om det er noget, man kunde ønske at række Haand til altfor stærkt at søge fortsat; thi saa meget er sikkert, at medens det ikke har skaffet Landet stort Maal af ny Indtægter, har det derimod sikkert skabt Nødvendighed af, at vi aarlig sende ikke Hundrede Tusinder, men Millioner ud af Landet som Renter af de Penge, vi have trukket ind, derfor tror jeg, at vi baade maa ønske og vente, at denne Indstrømning af fremmed Kapital vil høre op, og at vi derfor ogsaa maa stille os skeptiske over for Fortrustningen til, at vore Statsindtægter ville vedblive at stige.

Min Betragtning er i Korthed den, at i en Periode, hvor vi have taget Hundreder af Millioner af fremmede Penge ind i Landet, have vi faaet store Penge-masser i Omløb, der dermed med Nødvendighed har bragt et forøget Forbrug, som atter har bragt Staten forøgede Indtægter, som ikke kunne kaldes normale. Man kan da ikke støtte sig til dem som et Fænomen, hvorpaa man kan bygge Berettigelsen til at lægge Beslag paa nogle gode ny Skatteobjekter og samtidig at reducere Statens Indtægter med Millioner. Saaledes ser jeg paa dette Forslags ene Side.

Med Hensyn til Spørgsmaalet Frihandel eller Beskyttelse er jeg derhos ikke kommen videre, end at jeg ikke tror, at vi Danske er det eneste Folk, der har sund Fornuft. Jeg tror, at naar den øvrige Verden er inde paa Beskyttelsen og vore Naboer især ere det, vilde det være naturligt, om vi fulgte lidt efter, i hvert Tilfælde i det Maal, som er nødvendigt